

The Manhattan Declaration

Finnish Translation

The official text of the Manhattan Declaration is the copyrighted English version which can be downloaded at the Manhattan Declaration website.

Translations into other languages are provided as a courtesy and may not be exact.

Manhattanin julistus: kristillisen omantunnon kutsu

Julkaistu 20.11.2009

Esipuhe

Kristityillä on takanaan kahden vuosituhannen mittainen perinne Jumalan sanan julistamisessa, yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden edesauttamisessa, hirmuvallan vastustamisessa sekä köyhien, alistettujen ja kärsivien ihmisten myötätuntoisessa kohtaamisessa.

Täysin tunnustaen kristillisten instituutioiden ja yhteisöjen epätäydellisyydet ja epäonnistumiset kaikkina aikoina, jatkamme me niiden kristittyjen perintöä, jotka puolustivat viatonta elämää pelastamalla hylättyjä vastasyntyneitä Rooman kaupunkien jätevuorista ja puhuivat julkisesti Imperiumin lapsenmurhapoliittikkaa vastaan. Me muistamme kunnioituksella niitä uskovia, jotka uhrasivat elämänsä jäämällä Rooman kaupunkeihin huolehtimaan sairaista ja kuolevista kulkutautien aikana, ja jotka urheasti kuolivat taisteluareenoilla sen sijaan, että olisivat kieltäneet Herransa.

Barbaariheimojen valloitettua Euroopan säilyttivät kristilliset luostarit, eivät ainoastaan Raamatun, vaan myös länsimaisen kulttuurin, kirjallisuuden ja taiteen. Nimenomaan kristityt taistelivat orjuuden pahuutta vastaan: paavin julistukset 1500- ja 1600 -luvulta tuomitsivat jyrkästi orjuuden, ja niillä erotettiin ensimmäisinä kirkosta kaikki orjakauppaan osallisivat henkilöt; evankeliset kristityt Englannissa, John Wesley'n ja William Wilberforcen johtamina, laittoivat orjakaupalle pisteen kyseisessä maassa. Kristityt Wilberforcen johdolla muodostivat myös satoja yhteisöjä köyhien, vangittujen ja työkoneisiin kahlehdittujen lapsityöläisten auttamiseksi.

Euroopassa kristityt haastoivat kuninkaiden jumalalliset vaateet ja taistelivat onnistuneesti luodakseen oikeusjärjestyksen ja hallinnollisten voimien tasapainon, mikä teki modernin demokratian mahdolliseksi. Amerikassa kristityt naiset olivat suunnannäyttäjiä naisten äänioikeuden saavuttamisessa. Suuria kansalaisyhteiskunnallisia 1950- ja 60 -luvulla johtivat kristityt, jotka sitoutuivat Sanaan ja puolustivat jokaisen ihmisen arvoa Jumalan kuvana riippumatta rodusta, uskonnosta, iästä tai yhteiskuntaluokasta.

Tämä sama omistautuminen ihmisyyden arvostamiseen on johtanut kristityt viime vuosikymmenellä työskentelemään ihmiskaupan ja seksiorjuuden epäinhimillisten vitsausten lopettamiseksi, myötätuntoisen huolenpidon tuomiseksi AIDS-potilaille Afrikassa, sekä auttamaan lukemattomissa muissa ihmisoikeusprojekteissa – alkaen puhtaan juomaveden tarjoamisesta kehitysmaissa aina kodin järjestämiseen kymmenille tuhansille sodan, tautien tai sukupuolisyrynnän vuoksi orvoiksi jääneille lapsille.

Kuten he, jotka ovat nukkuneet uskossa pois ennen meitä, ovat myös kristityt tänä päivänä kutsutut julistamaan kalliin armon evankeliumia, suojelemaan ihmisarvoa ja toimimaan yhteisen hyvän puolesta. Olemalla uskollinen omalle kutsumukselleen, kutsulle opetuslapseuteen, voi kirkko muita auttamalla antaa perustavanlaatuisen panoksen julkisen hyvän puolesta.

Julistus

Me ortodoksit, katoliset ja evankeliset kristityt olemme kokoontuneet, alkaen New Yorkissa syyskuun 28 päivänä 2009, antamaan seuraavan julistuksen, jonka allekirjoitamme yksilöinä, emme organisaatioidemme puolesta, vaan puhuen kaikista yhteisöistä kaikille yhteisöille. Me toimimme yhdessä uskollisina yhdelle totiselle Jumalalle, pyhyiden ja rakkauden kolmiyhteiselle Jumalalle, joka on meidän elämämme lunastanut ja joka lunastuksen kautta kutsuu meitä uskovia kaikkina aikoina ja kaikista kansakunnista tavoittelemaan ja puolustamaan kaikkien niiden hyvinvointia, jotka hänen kuviaan ovat. Me esitämme tämän julistuksen sen totuuden valossa, joka perustuu Pyhiin Kirjoituksiin, luonnolliseen inhimilliseen päättelyyn (joka itsessään, meidän mielestämme, on lahja hyvää tekevältä Jumalalta), ja ihmisen luonnolliseen olemukseen. Kutsumme kaikkia hyväntahtoisia ihmisiä, uskovia ja ei-uskovia yhtäläisesti, harkitsemaan huolellisesti ja pohtimaan kriittisesti asioita, joita tässä käsittelemme, laskiessamme yhdessä apostoli Paavalin kanssa tämän vetoituksen jokaisen omalletunnolle Jumalan kasvojen edessä.

Huolta kantavan kristillisen moraalien koko kirjon – mukaan lukien erityinen huoli köyhistä ja puolustuskyvyttömistä – vaatiessa huomiottaamme, olemme erityisen levottomia siitä, että nykypäivänä maassamme laiminlyödään syntymättömien, vammaisten ja vanhusten elämän turvaaminen; että avioliitto instituutiona, joka jo on siveettömyyden, uskottomuuden ja avioerojen tahraama, on vaarassa tulla uudelleen määriteltyksi tekemään tilaa muodikkaille ideologioille; että uskonnon- ja omantunnonvapaus ovat vakavasti uhattuina niiden toimesta, jotka käyttävät painostusta velvoittaakseen uskovia tinkimään syvimmästä vakaumuksestaan.

Koska ihmiselämän pyhyys, avioliiton arvokkuus aviomiehen ja aviovaimon liittona, ja omantunnon- ja uskonnonvapaus ovat oikeudenmukaisuuden ja yhteisen hyvän perustavanlaatuisia periaatteita, velvoittaa kristillinen uskomme meitä puhumaan ja toimimaan niiden puolustamiseksi. Tässä julistuksessa vahvistamme 1) jokaisen ihmisen syvän, synnynnäisen ja yhtäläisen arvon olentona, joka on luotu Jumalan kuvaksi, ja jolla on luonnostaan oikeus tasavertaiseen arvoon ja elämään; 2) avioliiton miehen ja naisen välisenä liittona, jonka Jumala asetti luomisesta alkaen, ja joka on historiallisesti ymmärretty sekä uskovien että ei-uskovien toimesta yhteiskunnan perustavanlaatuisimmaksi instituutioksi; 3) uskonnonvapauden, joka perustuu Jumalan olemukseen, Kristuksen esimerkkiin ja luontaiseen Jumalan kuvaksi luotujen vapauteen ja ihmisarvoon.

Olemme kristittyjä, jotka ovat tulleet yhteen yli historiallisten kirkkokunnallisten rajojen ja eroavaisuuksien julistamaan oikeuttamme – ja, mikä tärkeintä, toteuttamaan velvollisuuttamme – puhua ja toimia näiden totuuksien puolustamiseksi. Me lupaamme toisillemme ja kaikille kansauskovillemme, ettei mikään voima maailmassa, ei kulttuurinen eikä poliittinen, saa meitä arkailleen vaikenemaan tai alistumaan. Olemme velvoitettuja julistamaan Herramme ja Pelastajamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia sen koko täyteydessä, sopivalla ja sopimattomalla ajalla. Auttakoon meitä Jumala, ettemme laiminlyö tätä tehtävää.

Elämä

Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.

1. Mooseksen kirja 1:27

Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkülläisyys.

Johannes 10:10

Vaikka yleinen mielipide onkin kallistunut elämää suojelevalle kannalle, panemme surullisina merkille valtionjohtomme hallitsevan aborttimyönteisen ideologian. Nykyinen hallinto johtoa myöten on niiden käsissä, jotka haluavat tehdä abortin lailliseksi missä tahansa sikiökehityksen vaiheessa, ja jotka haluavat tarjota abortteja veronmaksajien kustannuksella. Enemmistö kongressin ylä- ja alahuoneessa omaa aborttimyönteisen kannan. Korkein oikeus, jonka surullisensuuluisa päätös vuonna 1973 tapauksessa *Roe vs. Wade* riisti syntymättömältä lapselta lain suojan, jatkaa elektiiivisen abortin pitämistä perustuslaillisena oikeutena, vaikka onkin pitänyt perustuslaillisesti sallittavina jonkinasteisia aborttioikeuden rajoituksia. Presidentti sanoo, että hän haluaa vähentää aborttien ”tarvetta” – kunnioittava tavoite. Kuitenkin hän on myös samalla sitoutunut tekemään abortista helpomman ja laajemmin saatavissa olevan poistamalla lakeja, jotka estävät abortin valtiollisen rahoituksen, vaativat harkinta-aikoja abortteja tavoitteleville naisille ja tiedonkulkua vanhemmille alaikäisille suoritetuista aborteista. Näiden tärkeiden ja toimivien elämää suojelevien lakien kumoamisella ei voida järkevästi odottaa olevan muuta vaikutusta, kuin merkittävä määrällinen lisäys elektiiivisissä aborteissa, joiden kautta lukemattomien lasten elämä katkaistaan ennen syntymää. Meidän sitoumuksessamme elämän pyhyyteen ei ole kyse puoluekurista, sillä näinä kolmenakymmenenä kuutena vuotena *Roe vs. Wade* -tapauksen jälkeen molempien valtuopuolueiden edustajat, sekä vaaleilla valitut että nimitetyt, ovat olleet osallisina lain siunauksen antamisessa sille, mitä paavi Johannes Paavali II kuvaili ”kuoleman kulttuuriksi.” Me vetoamme maamme päättäjiin, vaaleilla valittuihin ja nimitettyihin, jotta he suojeleisivat ja palvelisivat jokaista yhteiskunnan jäsentä, mukaan lukien kaikkein marginalisoiduimmat, äänettömimmät ja haavoittuvimmat keskuudessamme.

Kuoleman kulttuuri väistämättä halventaa elämän arvoa sen kaikissa vaiheissa ja tilanteissa peräänkuuluttamalla uskomusta, että elämät, jotka ovat epätäydellisiä, epäkypsiä tai epäsoveliaita, voidaan hylätä. Kuten monet kaukonäköiset ihmiset ennustivat, abortin myötä alkanut elämän halventaminen on nyt levinnyt laajalle. Esimerkiksi alkioita tuhoavaa tutkimusta ja sen julkisin varoin tapahtuvaa rahoitusta edistetään tieteen nimissä. Tavoitteena on kehittää hoitomuotoja ja parannuskeinoja sairauksiin ja vammoihin. Presidentti ja monet kongressissa kannattavat verovaroin tehtävän alkiotutkimuksen laajentamista käsittämään myös niin sanottu ”terapeuttinen kloonaminen”. Tämä johtaisi teolliseen ihmisalkioiden massatuotantoon ja tappamiseen, jonka tarkoituksena olisi tuottaa geneettisesti muokattuja kantasolulinjoja ja kudoksia. Elämän toisessa päässä jatkuvasti voimistuva liikehdintä avustetun itsemurhan ja ”vapaehtoisen” eutanasian puolesta uhkaa puolustuskyvyttömiä vanhusten ja vammaisten elämää. Rotuhygieenisää käsityksiä, kuten *lebensunwertes Leben* (”elämä, joka ei ole elämisen arvoista”) -oppia, toivat ensimmäisenä esiin 1920-luvun intellektuellit piirit Amerikan ja Euroopan eliittisalongeissa. Oltuaan pitkään häpeään haudattuina 1900-luvun puolivälin kauhujen jälkeen, ovat ne nyt palanneet haudoistaan. Ainoa ero on, että nyt rotuhygieeniset opit on puettu kielenkäytössä ”vapaudeksi”, ”autonomiaksi” ja ”valinnaksi.”

Tulemme olemaan yksimielisiä ja väsymättömiä ponnisteluissamme sen tappamisoikeuden peruuttamiseksi, joka alkoi syntymättömien hylkäämisestä abortoitavaksi. Tulemme työskentelemään, kuten olemme aina työskennelleet, tuodaksemme apua, lohdutusta ja huolenpitoa raskaana oleville ja abortin uhreiksi joutuneille naisille, samalla kun vastustamme päättäväisesti turmeltunutta ja halventavaa oppia, että jollain tavoin voisi olla naisten parhaaksi alistua omien syntymättömien lastensa tappamiseen. Meidän viestimme on ja tulee aina olemaan, että oikeudenmukainen, inhimillinen ja todella kristillinen vastaus ongelmaraskauksiin on, että rakastamme ja huolehdimme sekä äidistä että lapsesta yhtä lailla.

Todellinen profeetallinen kristillinen todistus vetoaa peräänantamattomasti niihin, joille on uskottu ajallinen valta täyttää hallituksen ensimmäinen tehtävä: suojella heikkoja ja puolustuskyvyttömiä väkivaltaista hyökkäystä vastaan, ja näin tehdessään pidättäytyä suosimisesta, puolueellisuudesta ja syrjinnästä. Raamattu kehottaa meitä puolustamaan niitä, jotka eivät voi puolustaa itseään ja puhumaan niiden puolesta, jotka eivät voi itse puhua. Näin ollen puolustamme ja puhumme syntymättömien, vammaisten ja muista ihmisistä riippuvaisten puolesta. Se, minkä Raamattu ja järjen valo tekevät selväksi, on myös meidän tehtävä selväksi. Meidän on oltava valmiita puolustamaan, riippumatta itsellemme tai organisaatioillemme lankeavasta hinnasta tai riskistä, veljimmme ja sisariemme elämää sen kaikissa kehitysvaiheissa ja tilanteissa.

Huolestamme ei rajoitu omaan kansakuntaamme. Ympäri maailmaa voimme nähdä tapahtuvan kansanmurhia ja ”etnisiä puhdistuksia,” sodan viattomien uhrien jättämistä apua vaille, lasten laiminlyöntiä ja hyväksikäyttöä, haavoittuvien työntekijöiden riistoa, tytöillä ja nuorilla naisilla käytävää seksikauppaa, vanhustenhoidon laiminlyöntejä, rassistista sortoa ja syrjintää, eri uskontojen harjoittajien vainoamista, sekä kyvyttömyyttä ottaa käytännön askelia ehkäistävien sairauksien, kuten AIDSin, leviämisen pysäyttämiseksi. Me näemme nämä irvikuvat seurauksena samasta ihmisarvon ja ihmiselämän pyhyden käsitteen hämärtymisestä, joka ajaa eteenpäin aborttiteollisuutta ja liikehdintää avustetun itsemurhan, eutanasian ja ihmisen biolääketieteellisessä tutkimuksessa tapahtuvan kloonauksen puolesta. Näin ollen edustamme me, kuten meidän välttämättä tuleekin edustaa, todellisesti johdonmukaista etiikkaa kaikille ihmisolennoille kaikissa olosuhteissa kuuluvasta rakkaudesta ja elämästä.

Avioliitto

Ja mies sanoi: "Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hän on miehestä otettu". Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.

1. Mooseksen kirja 2:23-24

Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. Mutta myös teistä kukin kohdaltaan rakastakoon vaimoaan niinkuin itseänsä; mutta vaimo kunnioittakoon miestänsä. Efesolaiskirje 5:32-33

Kirjoituksissa miehen ja naisen luominen ja heidät yhdeksi lihaksi saattava liitto aviomiehenä ja aviovaimona on luomistyön kruunaava Jumalan saavutus. Elämän eteenpäin välittämässä ja lapsista huolehtimisessa ovat aviopuolisoiksi liitetyt mies ja nainen saaneet osakseen suuren kunnian Jumalan itsensä työtovereina. Avioliitto on näin ollen ihmisyyhteisön ensimmäinen instituutio – todellakin se on instituutio, jolle kaikki inhimilliset instituutiot perustuvat. Kristillisessä perinteessä viittaamme avioliittoon ”pyhänä avioliittona” tunnustaaksemme sen tosiasian, että kyseessä on Jumalan säätämä instituutio. Myös Jeesus siunasi sen osallistumalla häihin Galilean Kaanassa. Raamatusta Jumala itse siunaa ja pitää avioliiton äärettömän suuressa arvossa.

Laaja inhimillinen kokemus vahvistaa, että avioliitto on alkuperäinen ja kaikista tärkein instituutio yhteiskunnan kaikkien jäsenten terveyden, koulutuksen ja hyvinvoinnin takaamisessa. Missä avioliittoa pidetään kunniaa ja missä avioliittokulttuuri kukoistaa, siellä kaikki hyötyvät – aviopuolisot itse, heidän lapsensa, sekä yhteisöt ja yhteiskunnat, joissa he elävät. Missä avioliittokulttuuri alkaa murentua, siellä ilmenee pian kaikenlaatuista sosiaalista pahoinvointia.

Valitettavasti olemme todistaneet viimeisten muutamien vuosikymmenten aikana vakavan murentumisen oman maamme avioliittokulttuurissa. Ehkä kaikkein kuvaavin – ja hälyttävän – indikaattori on avioliiton ulkopuolisten lasten osuus kokonaissyntyvyydestä. Alle viisikymmentä vuotta sitten se oli alle 5 prosenttia. Nykypäivänä se on yli 40 prosenttia. Yhteiskuntamme – ja erityisesti sen köyhimmät ja haavoittuvimmat sektorit, missä aviottomien lasten määrä on keskimääräistäkin korkeampi – maksaa tästä valtavan hinnan häiriökäyttäytymisenä, huumeidenkäyttönä, rikollisuutena, vankeusrangaistuksina, toivottomuutena ja epätoivona. Muita indikaattoreita ovat avoliitot ja musertavan korkea avioeroprosentti.

Tunnustamme surullisina, että kristityt ja organisaatiomme ovat liian usein järkyttävässä määrin epäonnistuneet avioliittoinstituution ylläpitämisessä ja maailmalle esimerkkinä olemisessä avioliiton todellisen merkityksen julkituomiseksi. Siinä, missä olemme liian helposti hyväksyneet avioerokulttuurin ja vaienneet yhteiskunnan avioliiton pyhyttä murentavista toimintatavoista, me kadumme, ja kutsumme kaikkia kristittyjä tekemään samoin.

Vahvistaaksemme perheitä meidän on lopetettava siveettömyyden ja uskottomuuden ihannointi ja palautettava keskuuteemme ymmärrys uskollisen aviollisen rakkauden perustavanlaatuisesta kauneudesta, arvoituksenomaisuudesta ja pyhydestä. Meidän on uudistettava väärät toimintatavat, jotka edesauttavat avioliiton instituution heikentymistä, mukaan lukien häpeällinen ajatus yksipuolisesta avioerosta. Meidän on tehtävä työtä lainsäädännön, kulttuurin ja uskonnon alueella juurruttaaksemme nuorisoomme terveen ymmärryksen siitä, mikä avioliitto on, mitä se vaatii ja miksi se on aviopuolisoiden tekemien uhrausten ja sitoutumisen arvoista.

Pyrkimys uudelleenmääritellä avioliitto, jotta samaa sukupuolta olevien ja useamman partnerin keskinäiset suhteet saisivat tunnustuksen, on enemmänkin oire rappeutuneesta avioliittokulttuurista kuin sen syy. Se heijastaa avioliiton merkityksen ymmärtämisen katoamista, sellaisena kuin se ilmenee sekä maallisessa että hengellisessä laissa, samoin kuin siinä filosofisessa traditiossa, joka on vaikuttanut lakien muovautumiseen. Tätä yritystä vastaan taisteleminen on ensiarvoisen tärkeää, sillä sille periksi antaminen tarkoittaisi sen mahdollisuuden hylkäämistä, että voisimme palauttaa terveen ymmärryksen avioliitosta, ja tämän hylkäämisen myötä kadottaisimme toivon uudistaa terve avioliittokulttuuri. Se lukitsisi paikoilleen väärät ja tuhoisat uskomukset, että avioliitossa on kyse vain romantiikasta ja muusta aikuisten tarpeiden tyydyttämisestä, eikä millään olennaisella tavalla suvunjatkamisesta ja siitä ainutlaatuisesta olemuksesta ja arvosta, joka teoille ja ihmissuhteille tulee sen kautta, että niiden tarkoitus muotoutuu niiden elämän tuottamiseksi, edistämiseksi ja suojelemiseksi soveltuvuuden mukaan. Aviollisessa yhteydessä ja lapsista huolehtimisessa (jotka Jumalan lahjoina ovat vanhempiensa aviollisen rakkauden hedelmiä) löydämme perustavanlaatuiset avioliiton syyt ja edut.

Me tunnustamme, että joillain ihmisillä on taipumus homoseksuaaliseen ja monirakkaudelliseen käyttäytymiseen ja parisuhteisiin, aivan kuten toisilla on taipumus toisenlaisiin moraalittoman käyttäytymisen muotoihin. Tunneimme myötätuntoa näitä taipumuksia omaavia kohtaan; kunnioitamme heitä ihmisinä, joilla on syvä, myötäsyttyinen ja yhtäläinen arvo; osoitamme myös kunnioitusta niille miehille ja naisille, jotka taistelevat, usein saamatta paljoakaan tukea, vastustaakseen kiusauksia, jotka yrittävät saada heitä lankeamaan haluihin, joita he meidän laillamme pitävät paheellisina. Seisomme heidän rinnallaan silloinkin, kun he horjuvat. Me olemme heidän laillaan syntisiä, jotka eivät ole saavuttaneet Jumalan tarkoituspäätä elämässään. Me olemme heidän laillaan jatkuvassa Jumalan kärsivällisyyden, rakkauden ja anteeksiannon tarpeessa. Kutsumme koko kristikuntaa vastustamaan seksuaalista moraalittomuutta ja samaan aikaan pidättäytymään halveksien tuomitsemasta niitä, jotka siihen lankeavat. Synnin hylkääminen meidän puoleltamme on oltava päättäväistä, mutta se ei koskaan saa muuttua syntisten hylkäämiseksi, sillä

Jumala rakastaa jokaista syntistä syntiin katsomatta, eikä Hän etsi meidän tuhoamme, vaan sydämemme kääntymystä. Jeesus kutsuu kaikkia, jotka harhautuvat hyveen tieltä, takaisin ”vielä verrattomammalle tielle”. Hänen opetuslapsinaan me haluamme rakkaudessa ojentautua auttamaan kaikkia, jotka kuulevat tämän kutsun ja haluavat siihen vastata.

Edelleen me toteamme, että on olemassa vilpittömiä ihmisiä, jotka eivät ole samaa mieltä meidän kanssamme, eivätkä Raamatun ja kristillisen perinteen opetuksen kanssa, mitä tulee seksuaalimoraaliin ja avioliiton olemukseen. Epäilemättä jotkut, jotka antautuvat saman sukupuolen välisiin tai useamman kumppanin suhteisiin, pitävät liittojaan todella aviollisina. Heiltä jää kuitenkin ymmärtämättä, että avioliiton tekee mahdolliseksi miehen ja naisen seksuaalinen täydentävyys, ja että kokonaisvaltainen, monitasoinen elämän jakaminen, jota avioliitto on, sisältää myös ruumiillisen ykseyden, joka yhdistää aviomiehen ja aviovaimon biologisesti yhdeksi. Tämä johtuu siitä, ettei ruumis ole vain ihmisen ulkonainen muotti, vaan todella osa henkilökohtaista ihmisenä olemisen todellisuutta. Ihmiset eivät ole vain tietoisuuden ja tunteiden keskuksia, eivätkä vain mieliä tai henkiä, jotka asuttavat ei-persoonallista ruumista. Ihminen on dynaaminen ruumiin, mielen ja hengen ykseys. Avioliitto on se, minkä yksi mies ja yksi nainen muodostavat, kun he kaikki muut taakseen jättäen tekevät elinikäisen sitoumuksen, löytäen elämän jakamisen kaikilla olemassaolon tasoilla – biologisella, emotionaalisisella, taipumuksellisella, rationaalisella ja hengellisellä – ja joka sinetöityy, saavuttaa täyteen ja toteutuu rakkaudessa seksuaalisessa kanssakäymisessä, missä aviopuolisot tulevat yhdeksi lihaksi, ei pelkästään kuvaannollisessa mielessä, vaan myös toteuttaen suvunjatkamisen käytännön ehdot. Tämä on syy sille, että kristillisessä perinteessä ja historiallisesti länsimaisessa lainsäädännössä avioliitot eivät ole purettavissa tai tyhjiksi tehtävissä hedelmättömyyden vuoksi, siitäkin huolimatta, että aviosuhdetta muovaa ja rakentaa siihen sisäänrakennettu suvunjatkamista palveleva suuntautuminen.

Me ymmärrämme, että monet kanssakansalaisistamme, mukaan lukien jotkut kristityt, uskovat, että historiallinen avioliiton määrittely yhden miehen ja yhden naisen liitoksi on tasavertaisuuden ja kansalaisyhteisyyden vastaista. He pohtivat, mitä vastata argumenttiin, joka väittää, ettei mitään vahinkoa aiheudu heille tai muillekaan, jos yhteiskunnan lainsäädäntö antaisi kahdelle miehelle tai kahdelle naiselle, jotka asuvat yhdessä seksuaalisessa parisuhteessa, naimisissa olevien statuksen. Ei toki tämä loppujen lopuksi vaikuttaisi heidän omiin avioliittoihinsa mitenkään, vai vaikuttaisiko? Kuitenkaan asiaa tarkasteltaessa ei argumentti siitä, etteivät yhdenlaista avioliittoa koskevat lait vaikuttaisi toisenlaisiin, voi kestää. Jos argumentti todistaisi mitään, se todistaisi aivan liian paljon: oletus, että yhden avioliittotyyppin laillinen asema ei vaikuttaisi muihin parisuhteisiin, ei pelkästään puhuisi samaa sukupuolta olevien liittojen puolesta; se voitaisiin asettaa yhtäläisellä oikeutuksella puolustamaan monirakkaudellisia parisuhteita, moniavioisia kotitalouksia, jopa aikuisikäisiä veljiä tai siskoja, tai veljiä ja siskoja, jotka asuvat keskenään inestisuhteessa. Pitäisikö nämä tasa-arvon ja ihmisoikeuksien nimissä hyväksyä laillisiksi avioliitoiksi, ja eikö niillä olisi vaikutusta muihin parisuhteisiin? Ei. Totuus on, että avioliitto ei ole jokin abstrakti tai neutraali asia, joka voidaan lailla legitimiä määritellä ja uudelleenmääritellä miellyttämään voimakkaita ja vaikutusvaltaisia tahoja.

Kenenkään kansalaisyhteisyyteen ei kuulu oikeutta saada ei-avioliittollista parisuhdetta kohdeksi avioliittona. Avioliitto on objektiivinen realiteetti – sitoumuksellinen liitto aviomiehen ja aviovaimon välillä – jonka on laki velvoitettu tunnustamaan, ja jota sen tulee tukea oikeudenmukaisuuden ja yleisen hyvän vuoksi. Jos laki tässä epäonnistuu, seuraa todellisia sosiaalisia ongelmia. Ensinnäkin, niiden ihmisten, joille tämä on omantunnonasia, uskonnonvapaus vaarantuu. Toiseksi, vanhempien oikeuksia poljetaan, kun perhe-elämän ja seksuaalivalistuksen opetusohjelmia kouluissa käytetään siten, että lapsille opetetaan valistuneen ymmärryksen tunnustavan ”avioliitoiksi” seksuaaliset parisuhteet, joita monet vanhemmista pitävät luonnostaan

ei-avioliittollisina ja moraalittomina. Kolmanneksi, yhteiskunnan yleinen hyvä vahingoittuu, kun laki itse, tärkeässä pedagogisessa tehtävässään, muuttuu työkaluksi, jolla murennetaan tervettä ymmärrystä avioliitosta, joka on elintärkeää avioliittokulttuurin kukoistamiselle missä tahansa yhteiskunnassa. Surullista kyllä, olemme tänä päivänä kaukana kukoistavasta avioliittokulttuurista. Jos kuitenkin aiomme aloittaa äärimmäisen tärkeän prosessin lakiemme ja tapojemme uudistamiseksi, tavoitteenamme tämän kulttuurin uudelleenrakentaminen, on meillä viimeiseksi varaa uudelleenmääritellä avioliitto tavalla, joka sisällyttäisi lakeihimme väärän julistuksen siitä, mitä avioliitto on.

Näin siis perustuen rakkauteen (ei ”animukseen”) ja harkittuun *huoleen yleisen hyvän puolesta* (ei ”ennakkoluuloihin”), lupaamme tehdä työtä lepäämättä säilyttääksemme avioliiton laillisen määritelmän yhden miehen ja yhden naisen liittona ja uudelleenrakentaaksemme avioliittokulttuurin. Kuinka me voisimme kristittyinä tehdä toisin? Raamattu opettaa, että avioliitto on keskeinen osa Jumalan luomisliittoa. Itse asiassa, aviomiehen ja aviovaimon liitto heijastelee suhdetta Jeesuksen ja hänen seurakuntansa välillä. Ja kuten Jeesus oli valmis, rakkaudesta, antamaan henkensä seurakunnan edestä täydellisesti uhrautuen, olemme mekin valmiita, rakastaen, tekemään mitä tahansa uhrauksia meiltä vaaditaankaan sen käsittämättömän aarteen puolesta, joka on avioliitto.

Uskonnonvapaus

Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrylle, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta.

Jesaja 61:1

"Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on".

Matteus 22:21

Taistelu uskonnonvapauden puolesta on vuosisatojen varrella ollut pitkä ja vaikea, mutta ajatuksena se ei ole uusi eikä viimeaikaisen kehityksen tulos. Uskonnonvapauden periaate perustuu Jumalan itsensä olemukseen, Jumalan, joka on tehty täydellisimmillään tunnetuksi Jeesuksen Kristuksen elämän ja tekojen kautta. Seuraten Jeesusta päättäväisesti ja uskollisesti niin elämässä kuin kuolemassakin vetosivat varhaiset kristityt tapaan, jolla Hänen lihaksi tulemisensa tapahtui: ”Lähettikö Jumala Kristuksen, kuten jotkut olettavat, tyrannina kylväen pelkoa ja kauhua? Ei niin, vaan lempeydessä ja nöyryydessä [...], sillä pakottaminen ei ole Jumalan luonteen mukaista.” (Kirje Diognetuselle 7.3-4). Näin ollen oikeus uskonnonvapauteen perustuu Jeesuksen itsensä esimerkkiin ja ihmisen arvoon Jumalan kuvana – arvoon, joka perustajiemme julistuksen mukaisesti on synnynnäisesti jokaisella ihmisellä, ja kaikkien tiedostettavissa terveen järjenkäytön kautta.

Kristityt tunnustavat, että Jumala yksin on omantunnon Herra. Vastustuskyky uskonnollista pakottamista vastaan on kahleettoman omantunnon kulmakivi. Ketään ei tule velvoittaa harjoittamaan mitään uskontoa vastoin tahtoaan, eikä ketään uskovaa tulee kieltää palvelemasta Jumalaa omantunnon vaatimusten mukaisesti tai ilmaisemasta vapaasti ja julkisesti syvää uskonnollista vakaumustaan. Mikä pätee yksilöihin, pätee myös uskonnollisiin yhteisöihin.

On ironista, että ne, jotka tänä päivänä vaativat oikeutta tappaa syntymättömiä, vanhuksia ja vammaisia, ja toisaalta myös oikeutta harjoittaa moraalitonta seksuaalista kanssakäymistä ja jopa oikeutta saada tämän kanssakäymisen ympärille luodut parisuhteet laillisesti tunnustettaviksi ja siunattaviksi, ovat usein eturintamassa polkemassa jalkoihinsa muiden vapautta ilmaista omia

uskonnollisia ja moraalisia sitoumuksiaan ihmiselämän pyhyiden ja aviomiehen ja aviovaimon välisen avioliiton puolesta.

Näemme tämän esimerkiksi yrityksinä heikentää tai eliminoida omantunnonpykälää, ja näin velvoittaa elämää puolustavia järjestöjä (mukaan lukien uskonnollisesti sitoutuneita sairaaloita ja klinikoita), elämää puolustavia lääkäreitä, kirurgeja, sairaanhoitajia ja muita terveydenhuollon ammattilaisia ohjaamaan potilaita aborttiin, ja joissain tapauksissa jopa suorittamaan tai osallistumaan niihin. Näemme tämän syrjinnänvastaisten säädösten käyttämisenä uskonnollisten laitosten, yritysten ja eri alojen palveluntarjoajien velvoittamiseen toiminnan harjoittamisen estämisen uhalla mukautumaan edesottamuksiin, jotka he näkevät syvästi moraalittomina. Esimerkiksi Massachusettsissa samaa sukupuolta edustavien liittojen laillisen hyväksymisen jälkeen Catholic Charities -hyväntekeväisyysjärjestö joutui vastahakoisesti lopettamaan vuosisataisen työnsä orpojen sijoittamiseksi hyviin koteihin, koska vaihtoehtona oli hyväksyä lain vaatimus asettaa lapsia samaa sukupuolta edustavien kotitalouksiin vastoin katolista moraaliopetusta. New Jerseyssä avioliitonomaisen siviililiittomallin säätämisen jälkeen metodistiyhteisöltä poistettiin verovapaus, kun se kieltäytyi, omantunnon vakaumuksena, sallimasta omistamaansa ja ylläpitämänsä toimitilaa käytettävän samaa sukupuolta edustavien liittojen siunaamiseen. Kanadassa ja joissain Euroopan maissa kristittyjä pastoreita on vedetty oikeuteen, koska he ovat saarnanneet Raamatun normeista homoseksuaalisuuden harjoittamista vastaan. Uusi Amerikan viharikoslainsäädäntö tuo vastaavan uhkakuvan myös oman maamme ylle.

Viime vuosikymmeninä kasvava määrä ennakkotapauksiksi tulleita oikeudenkäyntejä on heijastellut vähenevää uskonnollisten arvojen kunnioitusta mediassa, akateemisissa piireissä ja poliittisessa johdossa, mikä on johtanut uskonnonvapauden rajoituksiin. Näemme tämän kehityksen uhkaavana, ei pelkästään sen vuoksi, että se uhkaa jokaisen ihmisen henkilökohtaista vapautta, uskonnosta riippumatta, vaan myös, koska se uhkaa yleistä hyvinvointia ja vapauden kulttuuria, jolle tasavaltainen hallintojärjestelmämme perustuu. Rajoitukset omantunnonvapauden tai esimerkiksi mahdollisuuden palkata uskonnollisiin järjestöihin saman vakaumuksen tai omaantuntoon perustuvan moraalisen näkemyksen omaavia henkilöitä, heikentävät yhteiskunnan eri osa-alueita yhdistävien rakenteiden elinkelpoisuutta. Nämä rakenteet ovat välttämättömänä puskurina valtion tiukkaa kontrollia vastaan, joka johtaisi käytännössä pehmeään despotismiin, josta Alexis de Tocqueville teoksessaan Demokratia Amerikassa niin profeetallisesti varoitti. Kansalaisyhteiskunnan murentuminen on tyrannian alkusoitto.

Kristittyinä otamme vakavasti Raamatun kehotuksen kunnioittaa ja totella niitä, jotka ovat vallassa. Uskomme lakiin ja oikeusjärjestykseen. Ymmärrämme velvoitteen mukautua lakeihin riippumatta siitä, pidämmekö niistä vai emme, paitsi jos lait ovat vakavasti epäoikeudenmukaisia tai velvoittavat niiden kohteena olevia henkilöitä toimimaan epäoikeudenmukaisella tai muutoin moraalittomalla tavalla. Raamatun tarkoitus laille on ylläpitää järjestystä ja palvella oikeudenmukaisuutta ja yhteistä hyvää; kuitenkin lait, jotka ovat epäoikeudenmukaisia – ja eritoten lait, joiden tarkoituksena on velvoittaa kansalaisia tekemään sitä, mikä on epäoikeudenmukaista – vetävät maton yhteisen hyvän alta sen palvelemisen sijaan.

Kirkon ensimmäisistä päivistä alkaen kristityt ovat kieltäytyneet tekemästä kompromisseja evankeliumin julistamisessa. Apostolien tekojen neljännessä luvussa Pietaria ja Johannesta käskettiin lopettamaan julistaminen. Heidän vastauksensa oli ”Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet”. Vuosisatojen varrella kristinusko on opettanut, ettei kansalaistottelemattomuus ole pelkästään sallittua, vaan toisinaan myös vaadittua. Ei ole kaunopuheisempaa puolustusta uskonnollisen omantunnon oikeuksille ja velvollisuuksille kuin se, minkä Martin Luther King, Jr.

antoi avoimessa kirjeessään Birminghamin vankilasta. Kirjoittaessaan nimenomaisesti kristillisestä näkökulmasta ja siteeraten kristittyjä kirjoittajia kuten kirkkoisä Augustinusta ja Tuomas Akvinolaista, King opetti, että oikeudenmukaiset lait ylentävät ja jalostavat ihmisiä, koska ne perustuvat moraaliseen lakiin, jonka ylin lähde on Jumala itse. Epäoikeudenmukaiset lait puolestaan alentavat ihmisiä. Koska ne eivät voi vedota mihinkään auktoriteettiin ihmisen tahdon ulkopuolella, puuttuu niiltä voima sitoa omatuntoja. Kingin valmius joutua mieluummin vankilaan kuin hyväksyä juridinen epäoikeudenmukaisuus, oli esimerkillistä ja inspiroivaa.

Koska kunnioitamme oikeudenmukaisuutta ja yhteistä hyvää, emme tule noudattamaan mitään säädöstä, jonka tarkoituksena on velvoittaa järjestöjemme osallistumaan abortteihin, alkioita tuhoavaan tieteelliseen tutkimukseen, avustettuun itsemurhaan ja eutanasiaan tai mihinkään muuhun elämänvastaiseen toimintaan. Emme myöskään tule alistumaan minkäänlaisiin määräyksiin, joiden tavoitteena on pakottaa meidät siunaamaan moraalittomia seksuaalisia parisuhteita, pitämään niitä avioliittoina tai siihen verrattavina, tai pidättäytymään totuuden julistamisesta sellaisena, kuin me sen tiedämme, koskien moraalialia ja moraalittomuutta sekä avioliittoa ja perhettä. Tulemme kokonaisuudessaan ja vastaan hangoittelematta antamaan keisarille, mikä keisarin on. Mutta missään olosuhteissa emme tule antamaan keisarille sitä, mikä Jumalan on.

###

Laadintakomitea

Robert George	Professori, McCormick Professor of Jurisprudence, Princeton University
Timothy George	Professori, Beeson Divinity School, Samford University
Chuck Colson	Perustaja, the Chuck Colson Center for Christian Worldview (Lansdowne, VA)